

Zaproszenie na rekolekcje Ignacjańskie

Święty Ignacy Loyola na drodze osobistego nawrócenia otrzymał od Boga głębokie doświadczenie i zrozumienie sensu oraz celu ludzkiego życia. Opisał je w dwudziestym trzecim numerze książeczki Ćwiczeń duchowych. Punkt ten nosi znaczący tytuł: Zasada i fundament. Ignacy ukazuje w nim, że każdy z nas wraz z darem życia otrzymał konkretny cel życia. Tym celem jest dojście do osiągnięcia zbawienia, czyli życie wieczne. To, na jakiej drodze się to dokona, jest wtórne wobec osobistego rozpoznania, że „człowiek po to jest stworzony, aby Boga, Pana naszego, chwalił, czczył i Jemu służył, a przez to zbawił duszę swoją” (Ćd 23). Po to właśnie żyjemy.

Bóg pragnąc dla nas szczęścia wiecznego – celu naszego życia – obdarowuje nas konkretnymi środkami, które mają pomagać w osiągnięciu pełni życia. Są nimi wszystkie rzeczy stworzone na powierzchni ziemi, z których możemy na co dzień korzystać. Zarówno cały świat materialny (pieniądze, przedmioty codziennego użytku), jak i ludzki wymiar psychiczny (uczucia, osobowość, pragnienia) oraz to wszystko, co stanowi przestrzeń społeczną (relacje, sposoby wzajemnego odnoszenia się do siebie). W korzystaniu z nich mamy kierować się konkretnymi zasadami: nie mogą one stawać się dla nas celem samym w sobie. Mają pozostawać środkami, narzędziami pomocnymi w zmierzaniu do celu.

Mówiąc inaczej, fundament uczy nas nieustannego stawiania Boga na pierwszym miejscu, zgodnie z powszechnie znanym powiedzeniem: „Jeśli Bóg jest na pierwszym miejscu, wszystko inne jest na swoim miejscu”. Jednocześnie zaprasza do stawiania rzeczy stworzonych na właściwym dla nich miejscu.

Rozważanie fundamentu podkreśla, że każdy z nas przez sam fakt bycia stworzonym otrzymał szczególną godność bycia osobą na obraz i podobieństwo samego Boga. Godność przypisaną do bycia konkretną kobietą i konkretnym mężczyzną. W tekście fundamentu św. Ignacy podpowiada nam, że człowiek został zaproszony do bycia partnerem Boga poprzez świadome i wolne kierowanie swoim życiem. Wejście na tę drogę owocuje pokojem serca i radością płynącą z jednej strony z otwarcia się na bycie kochanym przez Boga, a z drugiej – z decyzji o wyrażaniu miłości do Stwórcy i bliźnich na drodze służby.

Taki projekt życia nie polega na posłusznym wypełnianiu przykazań wynikającym z powinności czy potrzeby czucia się w porządku przed sobą lub Bogiem. Ignacy zaprasza nas do obudzenia w sobie głębokiego pragnienia bycia bardziej: kochania i służenia już nie tylko w oparciu o to, co należy robić, lecz przede wszystkim szukania tego, w czym jeszcze bardziej i pełniej możemy wyrazić pragnienie miłości Boga, drugiego człowieka i zdrowej miłości do samych siebie. W praktyce może to oznaczać choćby niezadowolanie się bylejąkością, ale szukanie większego dobra nie dla własnej chwały, a dla większej chwały samego Boga. To nic innego jak chrześcijańska wizja życia z pasją.

Warunkiem, aby dobrze i owocnie odprawić rekolekcje potrzeba mieć ich pragnienie, pragnienie poszukiwania Boga i chęci spotkania się z Nim. Celem fundamentu nie jest popularna dziś idea samorozwoju, ale wejście w przestrzeń spotkania z Bogiem. Wierzmy, że właśnie osobowe doświadczenie Boga i poznanie Go jako konkretnej Osoby – Ojca, Syna i Ducha Świętego – prowadzi do wewnętrznej przemiany. Źródłem nawrócenia nie jest osobista gorliwość, wysiłki czy wyłącznie staranie się zmierzające do polepszenia jakości swego życia. Głównym inspiratorem i źródłem tej przemiany jest sam Bóg, który daje się poznać człowiekowi gotowemu wejść na drogę spotkania ze swoim Stwórcą. Potrzebna jest do tego własna, wolna, niczym niewymuszona decyzja o uczestnictwie w rekolekcjach, którym przewodzi sam Bóg.

Drugim warunkiem jest podjęcie odosobnienia na czas rekolekcji. Aby móc spotkać się z Bogiem i ze sobą, potrzebna jest jakaś forma odizolowania się od swojego dotychczasowego,

często zabieganego trybu życia. Stąd też rekolekcje odprawiane są na zasadzie przyjazdu do wybranego domu rekolekcyjnego. Zapraszam do Gliwic. Chodzi o stworzenie swobodnej przestrzeni funkcjonowania, która nie będzie zakłócona telefonami, rozmowami, dotyczy to również odłączenia się od codziennych relacji z bliskimi i przyjaciółmi, co ma sprzyjać byciu dyspozycyjnym wobec kontaktu z Bogiem i samym sobą. Wymogowi zewnętrznej przestrzeni spotkania towarzyszy również wymóg wejścia w milczenie. Z jednej strony ma ono wymiar zewnętrzny polegający na nieporozumiewaniu się z innymi uczestnikami rekolekcji za pomocą słów lub gestów. Z drugiej – ta zewnętrzna praktyka zachowania milczenia ma pomóc stworzyć w sobie przestrzeń wewnętrznego milczenia. Jest ona konieczna do usłyszenia głosu Boga, gdyż Jego sposób mówienia nie jest krzykiem, ale rodzajem subtelnych wewnętrznych poruszeń i inspiracji. Można je usłyszeć najlepiej w przestrzeni wewnętrznej ciszy serca.

Kolejnym warunkiem odprawienia rekolekcji jest gotowość i zdolność do podjęcia osobistej przedłużonej modlitwy. To właśnie modlitwa w oparciu o słowo Boże stanowi główny trzon rekolekcji fundamentu. Treść fundamentu przybliżana jest w formie wprowadzeń do osobistej przedłużonej modlitwy, zwanych punktami.

Rekolektantowi w czasie fundamentu towarzyszy kierownik duchowy zwany również osobą towarzyszącą. W ramach towarzyszenia duchowego przewidziana jest codzienna rozmowa objęta całkowitą tajemnicą. Jej przedmiotem jest pomoc we wprowadzeniu rekolektanta w metodę modlitwy oraz nauka odczytywania treści fundamentu w odniesieniu do konkretnego swojego życia. Oznacza to przede wszystkim umiejętność rozpoznawania i nazywania poruszeń, które rodzą się w rekolektancie. W czasie odosobnienia, milczenia i medytacji nad treściami fundamentu mogą pojawiać się silne przeżycia emocjonalno-duchowe. Dlatego rekolekcje skierowane są do osób dysponujących wystarczającą dojrzałością i równowagą psychofizyczną. Fundament przeznaczony jest dla osób zdolnych do wglądu w siebie i refleksji nad swoimi aktualnymi poruszeniami duchowymi, zarówno na poziomie myśli, jak i emocji. Innymi słowy rekolekcje skierowane są do osób dysponujących wystarczającą samoświadomością, umiejących nawiązywać kontakt z sobą.

Pozostałe elementy rekolekcyjnego dnia to: codzienna Eucharystia, adoracja oraz spacer lub inna forma osobistego odpoczynku. W czasie rekolekcji istnieje możliwość skorzystania z sakramentu pojednania.

Rozeznając swój udział w rekolekcjach, warto kierować się zasadą nieulegania lękwowi przejawiającemu się w myślach typu: „*Na pewno temu nie podołam*”. Nie należy także wpadać w drugą skrajność: „*Na pewno dam sobie ze wszystkim radę*”. Pojawienie się pewnych wątpliwości w kontekście udziału w rekolekcjach może być pozytywnym znakiem zdrowej oceny swoich sił.

Zapraszam Sycharowiczów na takie rekolekcje do naszego domu rekolekcyjnego do Gliwic. To już kolejny (czwarty) nasz rok. Wzorem lat ubiegłych, jest to seria specjalnie przeznaczona dla naszej sycharowskiej wspólnoty. Są osoby, które po przeżyciu fundamentu kontynuują rekolekcje na poszczególnych Tygodniach, czytaj częściach. Gdyby Ktoś z Was zechciał je rozpocząć fundamentem czy kontynuowaniem 1-go, 2-go czy 3-go Tygodnia to zapraszam wysyłać zgłoszenia bezpośrednio do domu rekolekcyjnego w Gliwicach, a oto adres zgłoszeniowy (tak jest wszystko co jest potrzebne)

https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLScjg-O921FRntbLHF2sVG2kFwI6_PLpfSIX3Vaw8G3OmDxt3g/viewform?usp=sf_link

W razie jakichkolwiek trudności, proszę o kontakt do mnie na adres: konenc@wp.pl

Opiekun Wspólnoty Sychar – Wrocław
o. Maciej Konenc SJ